הל״א, ב) נ״א הונא, ג) שם, ד) אינון, ה) ב"ב קנח ב, ו) בכורות מ ב, ז) בון, ח) שם כא ב, ע) היא, י) עי ר"ה ו ב, כ) יומא סב א מגילה כא ב, ל) יבמות קב ב,

מ) ירושלי שבת פ"ח הל"ח ופי"ח

נ) הושעיא, **ס**) שלש, **ע**) בירושלמי

הגירסא לומר מסתפק מן

הראשונה וכו' ואכן גירסת הפ"מ בירושלמי כגי' רבינו ואין מסתפקים ונראה דהכוונה דאין

מסתפקים ונומה לשכונה הנו מסתפקים לגמרי כל הקופה קודם השניה וכמש"כ לקמן בשם

הירושלמי.

מפרש דעובר על כל מאחר היינו לפי שהוא משהה טכלו דמיד בפרקי לידה חייב לעשר ואע"ג דקודם הגורן מוחר למכור ולשחוט כדמנן בבכורות פרק בחרא מ"מ משהגיע הגורן נופט לישוב של בנות היידו לפי שהוא משהם בפנים להיידו לפנים להיידו בפנים להיידו להיידו המחוד בהתם בפלחות בפנים ל וישל לה הרבה בהמוח היידו לבינון א"ר בלשון קושיא קאמר והיידו המשהה עול זה עובר והראשון נראה: מקן פנינן, בברורות פרק מעשר במחה: "ידו אומים. באחד בסשרי בן עואי וכו': האלוליים. אותן שנולדו באלול אין מחעשרין לא עם בני חשר ולא עם בני אב וטעמיה מפרש בסמון: עד כאן. עד אלול נמשך שהאחרונות יולדות מן אותן שנתעברו קודם ניסן דבהמה דקה עיבורה חמשה חדשים: מכאן ואילך. לאחר אלול הן מאותן שנתעברו לאחר ניסן והוה להן חדשות: לבשו ברים הנאן. מקרא הוא בספר

ריבב"ן להם זמן בפרק השואל: מתני' ורסוב עליהן אל"ף בי"ם גימ"ל. מפרש ביומא בפוף חוליאו לו אמר ר' יוסי למה כחב עליהן אב"ג לידע איה נתרמה ראשון שמצוה בראשון לקנות ממנה תמידין ומוספין ובחוספחא נמי חגיא מפני שמתחילין ומוליאין מן הראשונה: אלפא ביסא גמ"א. לשון יונית לפי שלאחר שמלך לכסנדרוס מלך יון על ירושלים הכירו ישראל מלכסנדרוס מלך יון על ירושלים הכירו ישראל בלשון יונית וכתבו באומו הלשון שלא יטעו בקופות איזו ראשונה ^{צו} ואין מסתפקים מן הראשונה קודם השניה ולא שניה קודם שלישית:

תקלין חדתין

תקלין חדרון בדר מעשר בהמה עוברים על ב"ת כדרשינן בר"ה (ב" ג) לכך מקנו שיעשר סמוך לרגל ויציא ליושלים כעלותו לרגל: ר"ה. דאותן שינשר סמוך לרגל ויציא לכן אין נכנסן לדיר להמעשר עם אותן שיולדו קודם באלל אין מתעשרין אי שנשר עם אותן שיולדו מאולן משום דהום דהום דהום לדיר להמעשר עם אותן שיולדו מעמא לקמן: ע"ב מחמלום. עד אלו בדעיבורה של בהמה דקה ב" מחמעברות קודם ניסן שמעעברות באר: אלו האפלוח באמעניקות באר: אלו האפלוח באמעניקות מלחבל ודר בי יעטפו ומתאחרות מלקבל זכר עד ניסן: אלו ואלו כו". מלאון העושפים ללבן דהייני האפלות שמעעיקות ומתאחרות מלקבל זכר עד ניסן: אלו ואלו כו". ומתאחרות מלקבל זכר עד ניסן: אלו ואלו כו" מעשרי שועשרו שבעשר באלו לשלו כ"ל מדעשר כמו ומתאחרות הלא באלולין לא עם הנולדים במשרי: אין מצטרפין. האלולין לא עם הנולדים הן ישן: "ה צפור ו" אלה כלותר באב באחרי לגבייהו הן חדש ואל עם" בי שרשבתי לגבייהו הן ישן: "ה צפור ו" אלה כלותר באב באחרי הובכלי שם הדיר מטרפין אע"ם שיש ברות ביתום בדמסף שבר מטרפים אותם ב" בי בי היכי דתטסקיו שנים ה" חשרי מלטרפין אעיים שיש גרנות בינתים ובבבלי שם פריך פשיטא ומשני מיד כי היכי דתפסקי שנים הייג מרוק מקול מיד כי היכי דתפסקי שנים הייג מסקי בנים הייג מסקי בנים הייג מסקי בנים הייג מסקי בנית מסקקי בנית מסקי בלות לחלות מחשר להכלי לחלות וריש בא מדקמיד דב"ע להכריע בין ריית וריש בא מדקאתר הואיל ואלו אותרים הואל לחלות בל אכריע בין היא אותרים לכן מחלה ביינהם והוא אה מיד לתקבי הלכה כתאן דתסתבר מאטעוייהו והוה לות לתקבי הלכה כתאן דתסתבר ותשני תשום שהאלון ביה בלות בריי ורייע אתר ומשני משום שנחלון ביה אבות של היי ורייע אתר בואלו אותרים כך: דאת להכל הותל הואלו אותרים כך: אחת להכי שלאו הוכי לא הוכיר לאו הוכיר לאו בשביי. אחתן כך: שמע לה מון בלי אחתר החאל ואלו הוכיר לאו בשביי. אחתן לרייא ורייש דאתרי באשר למעשר בהתה: לרייא ורייש דאתרי באשר להלון בכר מחלום להתונו כבירות בהתונו בלייתו בליים בלייתו בליית בליית בלייתו בליית בלייתו בלייתו בלייתו בלייתו בלייתו בלייתו בלייתו ב לא כתפט בפירות האילן דאולינן בתר חנושו באתר. לא כתפט בפירות האילן דאולינן בתר חנוש לותן מעשר שלהם שאותם שחנטו קודם ט"ז בשבט מתעשר לשעבר: לא כשליש, תבואה חיתים אולינן בתר גידולם לשעבר: לשעבר: לל השליש, מצואה וזימים אלינין בתר גידולם עד כשליש: ליסני לל המעוברין. דעיבור צבהמה כחנט בלילן ולימני כל המעוברין מאחד במשרי לאפוקי המעוברין קודם: עד כ"ב באלול. דראוי להקרבה עד ר"ה שיהיה ח' ימים עם יום כ"צ שולד בו והוי כשליש בפצואה וזימי שהוא גמרן למעשר ואלו שולדו בכ"צ בו הוא שימעשרו עם אומן שנולדו מא צחשרי משא"ה אשר יולד אחר כ"ב שאינו ראוי להקרבה עד ב"מי מעשר לשנה הבאם: ר"ש דעמים. דמ"ל דגם שאטו האו להחברה בהמנו צרמי בחומר מווחר מאחות המו ר״ה יחעשר לשנה הבאה: ר״ש רדעסיה. דמ״ל דגם שאינו ראוי להקרבה דהיינו בכה״ג דמחומר זמן מנכו לדיר להמעשר והיו כשליש עד כ״ע בו עד דמש בו ליש באלול אים לך כו. דב״ע סחמא אמר האלולים דמשמע דכל החודש וכאן לא מצי לחרולי הכי דר״ש דעמתיה ול״ג ואל כרבען דעיקר הפירכא משום דלאו לשיטהיה לא מסחבר דעיקר הפירכא משום דלאו לשיטהיה אבל לא מחשבה משום שלא יסבור כרבי״. שתלינו אוקימתא כיחידאה: לאו מפח דאם אמר עו דרבען הייג אואר מדמה לאו בו אם אחר עו בו אם אחר עד דרבען הייג אואר מדמה לאו בו איי בו איינו הייג אואר ברבען הייג אואר ברבע הייג אואר ברבע הייג אואר ברבע הביינו בייצור ה"ג אלא למה דאם אמר כו לן אם אמר על דרכן
כלותר כמו לציע לריץ אחה לפרש דאומן שעלדו
מינון הלשכה העני או שה
מיצ עד כיש מתעשרים לשנה הבאה עם כני שמון
ה"ל לרכנן, ותמא לא עסיק לפרשי הני מחוסרי זמן
ה"ל לרכנן, ותמא לא עסיק לפרשי הני מחוסרי זמן
דמילתא דפשיטא הוא. זגירסת הספרים שיצושא
דמילת דעל דההכרת הוא מנד"ע לרכנן: זאם אומרס ומיני
שואל דעל דההכרת הוא מנד"ע לרכנן בי אוש שואלי או שואלי שואלי שואלי שואלי ליה שנת מעשרו
שואלי שואל הימים במוך שנתו דהיינו מיום
בדור ג"י כחשבינן אלו הימים בחוץ בחוק דאומו מרחס
הואלדו ורכי מני דריש לה תקרא כיון דקדושתו מרחס
החחיל למני שנתו ג"ר מיים הואלדו בי מוני דריש לה תקרא כיון דקדושתו מרחס
החחיל למני שנתו ג"ר מיים הואדו: ברות ביים במול און בכל מועד משם היה בשלש פופת כל מועד משם היה בשלש הואל יותר במוני בו שואל מושרו של היה בשלש הואל מול במישור בל מועד משם היה בשלש הואל מול במישור של היה בשלש הואל מול במישור בל מועד משם היה בשלש הואל מולר במיע של המולר ול בל מועד משם היה בשלש הואל הואל במילר ביינו במוכן מעום. בכ" במולר מולר במולר הואל ביונו במוכן מעום. בכ"ל מעד הואל ביינו במוכן מעום: בכ"ל מעד בשלש הואלים ול המוכר אלים ביינו במוכן מעום: בכ"ל מעד בשלש הואלים ול המוכר שלא מישרון של הואלים ביינו במוכן מעום: בכ"ל מעד הואלים ולא ביינו במוכן מעום: בכ"ל מעד הואלים ולא ביינו במוכן מעום: בכ"ל מעד הואלים היה בשלש הואלים היה בשלש הואלים הואלים היה בשלש הואלים היה בשלש הואלים הואלים היה בשלש הואלים היה בשלש הואלים הואלים הואלים היה בשלש הואלים היה בשלש הואלים הואלים היה בשלש הואלים הוא

כמוב עליהן: יונים כסוב. שהיו רגילין בו' גב' ה"ג חמן סנילן. שבת קב"ו: כמה הוא שיעורן של קופות עליהן: יונים כסוב. שהיו רגילין בו' גב' ה"ג חמן סנילן. שבת קב"ו: כמה הוא שיעורן של קופות. אהא דתנן בפ' מפנין אפילו ד' וה' קופות של תבן וכו' קאי כמה מדות. ולא בספילין ולא בקמיע. שלא יאמרו התיר התפר ונתן בתוכן מעות: גב' כמה הוא שיעורן של קופות. אהא דתנן בפ' מפנין אפילו ד' וה' קופות של תבן וכו' קאי כמה מדות.

פר ב הלבה א בן עואי מכריע ע"ד סלמידיו. בבבלי בכורות נ"ד א' פריך וליחיי טעתא א' הרו דמלן מסתבר וכי תימא לא מני קאי אטעמייהי והמניא ב"ע אותר כל מני מקלים השבח חוץ מן הקרם חוה א'ר יומען מפי השמועה אמרוה מפי אנו זכריה וער פש"י ומלאכי. ולכאורה לשון מלמידי דקאמר בסוגיין אינו מדוקדק דהא גם ר"מ ור"ש לא היו מלמידי מתאם הרמב"ס בתבריא שלא הכרים ורמו שמתאם הרמב"ס בתבריא שאחר כל חכמי שראל כוי א"כ למה צריך להכריע וכי לא מהמפורש לוני מולי מדעה אותר בעם שלמתר כל חכמי שראל כוי א"כ למה צריך להכריע וכי לא מהמפורש מלו מלי מידים וחשד דקען מלמידיו שכל חכמי שראל למשבים לפניו למלמידים. ושפיר משני מלו מידים של מלו מלו שלי של היי שכן מלוק עליה אנה מעום הווי אותר ב"ל מה מחום מידים הקום מלו משני בבבלי הכי מוכח דקרם היי שוקר מקר אותר ב"ל מוכן מוכח דקרם של מרש ב"ל מוכן מדלא משני בבבלי הכי מוכח דקרם

תהלים לגשו כרים הצאן ועמקים יעטפו בר יתרועעו אף ישירו וה״ק לגשו כרים הצאן מתלגשות הכגשים תמן תנינן רִמ"א^מ באחד באלול ר"ה למעשר שמתעברות: אלו הבכירות. שמתעברות מיד: ועמקים יעטפו בר. ואיכא נמי לאן שמתעברות בהמה ר' אלעזר ור"ש אומרים "באחד בתשרי בן עזאי אומר האלוליים (הם) מתעשרין בפני עצמן בזמן שעמקים יעטפו בר והזריעה ניכרת יפה יפה והיינו בניסן ואע"ג דגם באדר ניכר הזריעה מ"מ עואי אומו האמוליים (הום) מותעשורן בשני עצמן א"ר י?חונה מעמא דר"מ עד כאן הן מתמצות לילד מן הישנות מכאן ואילך הן מתחילות לילד מן החדשות ר' יוסה בר ר' בון בשם רב י?חונה מעמא באפלייתא אין הזריעה ניכרת יפה אלא בניסן: אלו ואלו נכנסין לדיר להמעשר. דמפרש יתרועעו לשון רעים וישירו כאילו כתיב יעשירו והאמר דנעשו דוון שחוד קטרוב הבין בשם דב יוונה פעכה דר"א ור"ש לבשו כרים הצאן אלו הבכירות ועמקי' יעמפו בר אלו האפילות יתרועעו אף ישירו אלו ואלו נכנסים לדיר להתעשר אמר" בן עואי הואיל ריעים ויעשירו אלו עם אלו: הואיל ואלו אומרין ואלו אומרים כך ואלו אומרים כך יהו האלוליים מתעשרין בפני עצמן הא כיצד נולד לו בה' באב מלטרפין: ה"ג נולדו לו ה' בחשרי וה' באב מלטרפין. וה"פ ה' באב שלאחר תשרי מלטרפין ואף על גב וה' באלול וה' בתשרי אין מצמרפין נולד לו בה' בתשרי וה' באב הרי אלו מצמרפין ובן עזאי מכריע למפסקי גרנות שתקנו חכמים: ופריך וכן עואי על דברי תלמידיו אתא ר' ירמיה ור' מיישא בשם מכריע על דברי פלמידיו. שהרי ר"מ ור"ש היו לאחר בן עואי: שכן נחלקו עליה אבות העולם. תנאים הראשונים: ר"י ור"ע. ועליהם אחר בן עואי ר' שמואל בר ר' יצחק שכן נחלקו עליה אבות העולם ומאן סנינהו (א) אבות עולם תנא ר' יונה קומי הערם ומאן יניהו שאבות עוכם ונגאר יונו קום. ר' ירמיה ר' ישמעאל ור"ע זאת אומרת בן עזאי חבר ותלמיד היה דְר"ע אין תימר רביה אית בר נש הואיל ואלו וכו׳ ומכריע דבריהם: ואם אומרם. שבו עואי חלמיד חבר היה לר"ע: אין מימר שר"ע חבר ותלמיד היה דר"ע אין תימר רביה אית בר נש אמר לרביה הואיל ואלו אמרו כך ואלו אמרו כך ואלו אמרו כך בי אבון בשם ר' שמואל בר רב יצחק שמע לה מז הדא א"ל" כן עואי על החלוקין אנו מצמערין אלא שבאת לחלוק עלינו את השווין זאת אומרת בן עזאי חבר ותלמיד הוה לר"ע אין תימר רביה אית בר גש אמר לרביה אלא שבאת לחלוק עלינו את השווין: תמוף תגינן בל הנולדין מאחד בתשרי עד כ"ם באלול הרי אלו מצמרפין חמשה לפני ראש השונה לאחר באש השונה אין מאחד לאחר באשר שניה לאחר באשר שני מאורה בי לאחר בראש השונה אין מאחר בראש השונה אין מאחר בראש השונה אין מאחר בראש השונה שונה לאחר באש השונה אין מאחר בראש השונה אין מאחר בראש השונה אין מאורה אין לאחר באש השונה אין מאחר בראש השונה אין מאורה אין לאחר באש השונה אין מאור און מאחר בראש השונה און מצורה אין מאור בראש השונה און מאחר בראש השונה בראש היינו היינו היינו היינו און מאחר בראש היינו פכן שותר נוכנריו ווכר יאים לני על יחיק שימו פר ע היה רבו של כן עואי וכי אדם אומר על דברי רבו הואיל ואלו כו'. ומכריע דבריו: שמע לה מן הדא. שתלמיד חבר היה לר"ע: אמר לו בן עואי וכו'. מתני" בנ"ב פרק מי שמת: אנא שבאת. ולא קאמר שבא: סמן חנינן. בבכורות פרק מעשר בהמה: כל הנולדים באחד בסשרי. אמאן לר"א באתה. לכ שממים במחור במשרי מתחן מי ש ור"ש דאמרו באחד במשרי ר"ה למעשר בהמה: מצטרפין. לכנסן לדיר אחד: לפני הגורן. מאלו שלש גרעות שאין הגורן מפסיק: לא כחנט. לא כאילנות דאולינן בהו לענין מעשר בתר חנטה כל למינחת יהונים כיהי לענין משבת כמת חומה כל שחנטו פירותיו קודם ט"ו שבט מתעשר לשנה שעברה: ולא כשליש. כתבואה חימים דאוליון בהו בתר שליש והיינו כשעת גמרן דמשהביאו שליש השנה וה' לאחר ראש השנה אין מצמרפין ה' הגורן וה' לאחר הגורן הרי אלו מצמרפין אמר רבי יוסה הדא אומרת מעשר בהמה לא עשו אותה ראוין לאכילה ע"י הדחק: אין פימר כחנט. דאזלינן בהו בחר חנטה ה"ל למתני כל המעוברין מכ"ט לא כחגם ולא כשליש אין תימר כחגם ליתני כל המעוברים מאחד בתשרי עד עשרים ותשעה באלול אין תימר כשליש ליתני כל הגולדים עד עשרים ושנים באָלול רבי שמאי בשם רבי "ביבי בא באלול האילך הן החדשות: אין סימר כשליש. א״ר אף במעשר בהמה אולינן בתר גמרן שהן ראוין להקרבה: ניסני כל הנולדים עד כ"ב בו. דהיינו הנולדים שבעה ימים קודם ר״ה אבל ברבי חייא [א]כשליש עשו אותה כרבי שמעון דאמר הנולדים אח"כ אינן ראוין להקרבה בשנה זו דהא כתיב מיום השמיני והלאה תתנו לי: **כשליש עשו** ר"ש מחוסר זמן נכנס לדיר להתעשר מנא עם רבי שמאי [=]א"ל את אמרת חדא מילתא אומו. ודקשיא לך ליתני עד כ"ב בו מתניתין ר"ש היא דסובר מחוסר זמן דהיינו קודם שבעה נכנס מגא עם רבי שמאי ובוא"ל את אמרת הדא מיקתא תמן תגיגן בן עזאי אומר האלוליים מתעשרין לעצמן לא אפי' גולד עד עשרים ותשעה באלול [ג]אית לך מימר בן עזאי כרבי שמעון ולא יכרבגן^ט כמה דאת אמר על דרבגן מניחן לשנה ְהבאה והן לדיר להתעשר: אם אמר הדא מילחא. דמתניתין ר"ש היא: האלוליים מחעשרות בפני עלמן. מאי לאו הנולדים עד כ"ט באלול מיקרי אלוליים וכי אפשר לך לומר דבן עזאי סובר כר"ש ולא כרבנן מתעשרין עם בני שנתן כן את אמר על דבן עואי הפביר כן פומו זבן בותו סופר פני ב יפנו כרפק דפליגי על ר"ש וסברי דמחוסר זמן אינו נכנס לדיר אלא ודאי הכל אזיל בתר לידה חה גמרו כמו מניחן לגורן הבא והן מתעשרין עם בני אלולים (ב) אמר רבי חייא (חונה) זאת י אומרת ימים תבואה ואע"ג שאינן ראויין להקרבה: כמה דאם אמר וכו'. וכמו דאמרת לרבנן דאותן שנולדו

שלש סאין תורמין את הלשכה יוכתוב עליהן אל"ף בי"ת גימ"ל רבי ישמעאל אומר

שהבכור מחוסר זמן בהן עולין לו לתוך שנתו אמר רבי מנא אמר ר' יונה אבא שמע לה מן הדא ²כל

הבכור אשר יולד וגו' הזכר תקדיש הא כיצד ימשעת לידתו את מונה לו שנה: הלכה ב מתני' הבשלשי קופות של שלש

יונית כתוב עליהן אלפ"א בית"א גמ"א 'אין' התורם נכנם לא בפרגוד חפות ולא במנעל ולא בסנדל ולא בתפילין ולא בקמיע שמא יעני ויאמרו מעון הלשכה העני או שמא יעשיר ויאמרו מתרומת הלוורת העשיר שאדם צריך לצאת ידי הבריות הלשכה העשיר שאדם צריך לצאת ידי המקום שנאמר כדרך שהוא צריך לצאת ידי המקום שנאמר נהייתם נקיים מה' ומישראל ואומר 1 ומצא חן ושכל מוב בעיני אלהים ואדם: **גכו'** (ג'תמן" תנינן מפנין אפילו ד' וחמש קופות ר' זעירא שאל את רבי יאשיה כמה הוא שיעורן של® קופות אמר ליה

נלמוד גלמוד מתנה לקרבנות לצור עד שתכלה ואחייכ תן השניה ואחר כן מן הג': יונים כחוב עליהן. היו רגילים ציונית דכתיב יפת אלהים ליפת וישכון

נר מצוה ה א מיי' פרק ז מבכורות הל"ו:

עין משפם

ו ב מיי שם: ז ג מיי׳ שם פרק ו הלכה יד: י ג מיי שם פרק א הל״ח ד מיי שם פרק א הל״ח טוש״ע יו״ד סימן שו סעיף

י. מ ה מיי׳ פרק ב משקלים הל״ה:

: מיי שם הל"ו:

נוסחת הבבלי

(א) אבות העולם משום ר' יונה (א) מבות העונם משום ר' יונה קמי דר"י כו': (ב) אמר רב הוגא זאת כו' נכנס לדיר להתעשר אמר כו': (ג) שלש קופות כו' ר"ז כו' שיעורן של קופות:

הגהות הגר"א

[א] ה"ג כשליש עשה אותה ר"ש כדעתיה דאר"ש כו': [ב] ה"ג א"ל את אמרת הדא מילתה א"ל אין א"ל הא תמן מנינן וכו': [ג] ה"ג אית לך למימר ב"ע כר"ם הוא אלא כמה להינה כיע כו ש האת מנה כנהה דאת אמר על דבן עואי מניחן לשנה הבאה והן מתעשרין עם בני אלולים. כן את אמר על דרבנן מניתן לשנה הבאה והן מתעשרין עם בני שנתן. וה"פ כמו לב"ע לריך אתה לפרש דאותן שטולדו מכ"ב עד כ"ט מתעשר" לשנה הבאה עם בני שנתו ה"נ לרבנו. ותנא לא אתי לפרושי הני מחוסרי זמן דמילתה דפשיטה הוא. וגי' הספרים שנו. וגי׳ הספרים שיבושא הוא דעל:

ציון ירושלים

כמה הוא שיעורן של קופות. עיין רמב״ם ועיין תוס׳ יו״ט מ״ש בכוונת הרמב״ם אבל באמת אינו מכוון פירושו ועיקר כפירוש הש"ק כאן וכן מלאמי בפי קדמון שהיה בכתב יד על שקליי ינדפס כעת שכתב כן והשיג על הרמב"ם בפירושו:

תורה אור השלם

1. לָבִשׁוּ כָרִים הַצֹּאן וַעֵמֶקִים יַעְטָפּוּ בֶּר יִתְרוֹצֵעוּ אַף יָשָטִרוּ: תהלים סה יד 2. בָּל הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יִוְּלֵד בַּבַקרף וּבַצאנף הַזָּכַר תַקְּדִּישׁ בָּיָיָ אֱלֹהֶיךְּ לֹא תַעֲבֹּר בִּבְּכֹר לַיִּיָ אֱלֹהֶיךְּ לֹא תַעֲבֹר בִּבְכֹר שׁוֹרֶךְ וִלֹא תָגוֹ בְּכוֹר צֹאנֶךְ: דברים טו יט

יבים טו יט 3. וְנַכְבְּשָׁה הָאֶרֶץ לִפְּנֵי יְיָ וְאַחַר תָּשָׁבוּ וְהְיִיתָם נְקִיִּים מַיְיָּ וּמִיִּשְׂרָאֵל וְהְיִתָם הָאַרץ הַוֹאת לְכֶם לַאֲחָוָה לִפְנֵי

4. ומצא חו ושכל טוב בעיני

ללירה!
לא ירדי שוא הייל דשיטת רש"י כיון דהיה חכם גדול והיה יודע להגמין איזה טעם יפה וה"ינ הוי
לאו רייע הוא ה"ל דשיטת רש"י כיון דהיה חכם גדול והיה יודע להגמין איזה טעם יפה וה"ינ הוי
מיל למיקם גם אפלוגמייהו דר"ע דלא קאמר אלא דר"ע איזו לפניו בקליפת השום אבל היי רכול להבחין
וע" רש"י ד"ה חוץ ולכן משני שם מפי חגי זכריה כיו יהוא בנצואה הלבתא בלא טעמא כרו וא"א להכריע:
סמן סנינן מפנין אפילו ארבע וחמש קופוח וכו' רכי זעירא שאיל לרבי הושעיא כמה שיעורן של
קופוח כו' למוד סמום מן מספורש דבעי פו' ור"יל (לכרש) (לפרש) מ"ש ברש פרץ מפנין סמם קופוח ילמד
המתפודש הכא שן ג ובבריים א דמצי בגעול שון "א שון ב"ו מכרש גמרא ספום כל
הקופות דג' פרקים לכמה סאין יעלו לאורויי שאין חורין לשקול לתנא קמא או לשירים לר"מ אלא אם
הקופות דג' פרקים לכמה סאין יעלו לאורויי שאין חורין לשקול לתנא קמא או לשירים לר"מ אלא אם
שלמו כל הסכום הג"ל בדמפרש לתמן וגירסת רבינו הגאון שה הוא דלא בשיטת הרמצ"ם בענין
הקופות שהאריך הרבה בפירושו במחני" זו ובמחני שלאחריה. ובחיבורו. בהמלאה דג' קופות

באהלי שם יפיפיותו של יפת ישכון באהלי שם ואין לך לשון יפה בבני יפת כתו היונית: פרגוד תפוח. כשהמלבוש ארוך וכופלין אותו מלמטה אותו הכפל קרוי פרגוד חפות

מכ"ב אלול עד ר"ה הן מתעשרין לאחר ר"ה עם אותן שנולדו קודם ר"ה ה"נ לבן עואי דסובר

דאלוליים מתעשרות בפני עלמן מ"מ גורנן לא הוה עד פסח הבא כיון דלדידיה מספקא ליה דלמא מחחיל מאלול ואין להם גורן עד פסח מיהו אז מחעשרין עם האלוליים: **ואס אומרס.** מדמלרפינן

לרבנן כל הנולדים בחוך השנה שעברו אע"ג דנולדים בסוף השנה והם מחוסרי זמן שמעינן דאף בבסור מחחילין שנחו מיום חולדו וימים שהוא

מחוסר זמן בהן מלרפינן לשנה: כל הבכור אשר יולד. מקדיש להי אלהיך: הא כילד. שיקדיש

בכור הלא ממעי אמו הוא קדום אלא ללמד מכי יולד מתחיל למנות קדוםתו דשנתו מתחיל מיום שולד: הלכה ב מתני מורמין אם הלשכה

וטלין המתון משוך הוש של של טעפט. עוטלין המתון משוך הקופות הגדוליו שמרמו בהן בר"ח ניסן והן היו כל אחת של טי סאין ובכל מועד היו חורמין מאלו קופות מקופות קטטות של ג' סאין וכחוב על אלו הג' קופות שמחוקת כל א' מקון ה' ב' ג' כדי שיספקו שמחוקת כל אי מקון ג' מקון א' ב' ג' כדי שיספקו